

CRIDA DE L'APLEC DE LA ROSA A LURDES I AL CASTELL 2016

Arnau Tordera

Cantant i guitarrista del grup musical Obeses, compositor i actor

En la crida del 2016 Arnau Tordera fa una lloança a l'art de cantar. Defensa la creació artística mitjançant el fet de cridar i d'alçar la veu per reivindicar allò que més estimem i valorem. A més, posa de manifest els seus orígens tonencs i enalteix la geografia de Tona com a essència del poble i símbol de germanor en una festa tan bonica i tan nostrosa com és l'Aplec. La llengua i la cultura catalanes també tenen un valor fonamental pel cantant, que assegura que el seu èxit artístic rau en la bellesa i la sonoritat de les lletres cantades en català. La crida va tenir lloc a la sala La Canal el diumenge 15 de maig.

Estimats tonencs i estimadíssimes tonenques, forasters, forasteres, permeteu-me saludar-vos a tots per igual, puix que en un Aplec tots hi som imprescindibles. Em plau donar-vos la benvinguda i celebri, amb enorme gratitud, l'oportunitat que l'organització m'ha brindat aquest any de ser-ne el cridaner. No voldria pas semblar groller, ni que ningú em mal interpretés per aquesta observació del tot personal però soc del parer que, amb tota franquesa, és un títol, aquest de *cridaner*, que m'escau talment com anell al dit.

Suposo que molts de vosaltres ja ho sabeu però de tota manera, pels qui no n'estigueu assabentats, ara us en faré cinc cèntims. D'entre totes les diverses disciplines musicals que ocupen la meua vida professional una de les més rellevants i de les que més m'apassiona és el noble

El músic Arnau Tordera durant la seva intervenció (Foto Pla – Arxiu Municipal)

La Comissió de l'Aplec, el cridaner Arnau Tordera, les roseraires majors sortint i entrant, el traginer major i altres convidats al despatx de l'alcaldia (Foto Pla - Arxiu Municipal)

art de cantar. L'art d'articular la veu a través de la melodia i fer fluir dels llavis sons harmoniosos i atractius. Doncs bé, com que sempre he defugit, gairebé per necessitat existencial, el convencionalisme, el cànon, la cosa més habitual o la norma imperativa, el meu estil de cant és d'allò més particular i exclusiu. Així doncs, una de les meves especialitats en aquest sentit és, ni més ni menys, cridar. Sí, cridar. Em dedico a cridar, és més, soc especialment reconegut pels meus crits, i la meua manera de cridar fins i tot és notablement admirada per força gent, de veritat, parlo seriosament, fins i tot em paguen prou bé per fer-ho. Em paguen per cridar, i això, estimats, no pot dir-ho tothom.

Per tant, com us deia, havent enaltit l'art de cridar a un estatus de màxima excel·lència i havent procurat professionalitzar l'ofici de cridar, bé mereixo sense cap dubte aquest extraordinari i peculiar títol de *cridaner*. M'agrada cridar i crido arreu on tinc l'oportunitat de fer-ho, tan fort com puc i tan alt com m'és possible. Però, d'on sorgeix aquesta necessitat d'aixecar la veu, aquest impuls vital de cridar, i sobretot, per què cal cridar i sobre què cal fer-ho?

Una de les coses que m'agrada cridar amb més convicció arreu on vaig és la reivindicació del

meu origen. Tinc la gran sort que el meu ofici m'ofereix la possibilitat d'actuar cada dia a un lloc diferent i una de les preguntes recurrents en aquest vaivé de gent diversa acostuma a ser: "D'on ets?". Davant d'aquesta qüestió jo sempre etzibo amb gran claredat un segur i convincent: "De Tona". Exactament això, ni més ni menys, "de Tona". Ni d'Osona, ni de Vic ni res que no defineixi amb rigorosa exactitud el lloc d'on soc en realitat, ni més ni menys que "De Tona". Com ja he explicat en alguna altra ocasió, quan tot just era un xiquet i la gent em demanava quin era el meu nom la meua resposta sempre era la mateixa: "Arnau Tordera i Prat de Tona". Com si aquest darrer afegitó "de Tona", fos una part inherent del meu propi nom. I de fet, ara penso que potser és cert que és així.

Sigui com sigui, tinc la certesa i el coneixement directe que aquesta estima i orgull sa pel fet de ser de Tona, és una cosa molt comuna al nostre poble i que en cap cas només abraça la meua persona sinó que conjuga tot el poble en un mateix sentiment que compartim, potser a vegades de manera reservada i poc extravertida, però latent en cada un dels tonencs. Però quin és l'origen de l'estima cap al nostre poble?

Justament ahir vaig oferir un concert a Calaf, a l'Anoia, així que he arribat a casa als volts de tres quarts de quatre. Tres quarts de quatre... de la matinada. Fa unes poques hores, vaja. Peculiaritats de l'ofici, cadascun té les seves coses. Doncs bé, precisament enmig de la calma i la serenitat que ens ofereix la nit de maig, reflexionava sobre aquest origen de l'estima que els tonencs tenim per Tona i just quan arribava, en veure'l aparèixer de lluny, he pensat en com n'és d'important per tots nosaltres el turó del Castell. Quan tornem d'algun viatge o d'un simple trajecte, sigui d'on sigui i veiem aparèixer el turó a la línia de l'horitzó, ens envaeix la sensació de repòs que t'abraça quan saps que ets a prop de casa, a terra segura, coneguda, familiar. O fins i tot sense necessitat de viatjar, quan simplement un dia de cada dia inclines el cap, veus que hi és, imponent, capitanejant tot el poble.

El Castell ha esdevingut una espècie de far a la terra per nosaltres, una referència que ens abraça tots els tonencs, sense distinció. I això m'agrada, m'agrada moltíssim. El més apassionant és que la seva presència constant ha acompanyat sempre tots els habitants del poble. Absolutament tots. I de fet acompanyarà tots els que vinguin en un futur. Tothom qui formi part d'aquest poble sentirà la presència agradable, misteriosa i reconfortant d'aquest petit cim. El turó del Castell hi ha estat sempre i això ho haurem viscut tots nosaltres: quan érem petits ja hi era i quan finalment arribem al final de la vida, seguirà allà. Segurament a pocs pobles, i a menys ciutats encara, podrien presumir del fet que tots i cadascun dels seus habitants, des de l'origen prehistòric fins a el dia d'avui, hagin compartit una mateixa experiència vital com aquesta. Potser, doncs, l'origen d'aquesta estima cap al poble és precisament aquest: saber-se part d'una cadena de privilegiats que han anat forjant la història del poble i que, de manera inevitable, s'han agermanat amb aquesta mateixa sort. Crido per aquesta terra, doncs!

Crido també perquè em reconforta saber que Tona, tot i el seu creixement inevitable, ha sabut mantenir l'essència de poble i ha conservat aquest encant valuósíssim que tenen les coses meravelloses i petites. Una mostra d'aquesta naturalesa i que per mi té molt valor, és el lligam

Alba Jané, roseaire major de l'Aplec del 2016 (Foto Pla – Arxiu Municipal)

entre les persones que formen el poble, l'aplec de gent que acaba constituint una comunitat. Sense anar més lluny, jo he compartit molts moments de la meua vida amb l'Alba i l'Àlex, a qui aprofito per felicitar pels títols que llueixen enguany. I també tinc moltíssimes anècdotes compartides amb els fantàstics presentadors que he tingut la sort de tenir avui, l'Aleix i en Guiu, vells amics tots dos. Al cap i a la fi, el que dona l'autèntic valor i raó de ser a un poble, són les persones que el formen, que l'humanitzen i que l'impregnen del caràcter que finalment acaba tenint. Crido, per tant, per tota la gent que m'envolta.

També crido, i amb totes les forces que tinc al fons de la gola, a favor de la meua llengua. Jo canto, penso i escric els versos de les meues cançons en català. M'hi he criat, he crescut i visc el meu present absolutament en català, amb tota naturalitat i amb notable èxit, malgrat que hi hagi a qui el molesta. Ho lamento per ells. Per mi no és només el llenguatge amb el qual em comunico amb el món o l'idioma amb

el qual se'm representa la realitat i la interpreto, es tracta pròpiament de la matèria artística amb la qual edifico part de la meva obra creativa. Totes les lletres que escric són en català.

Sé de bona font que si abandonés el català a les meves peces i cantés amb alguna altra llengua estrangera, l'èxit popular i econòmic de les cançons que faig seria molt major que el que puc aconseguir avui en dia amb la nostra llengua. Això és així, és cert i és inqüestionable. Però us diré una cosa: no em dona la gana. No em dona la gana per molts motius i tots ells essencials segons el meu parer. Estimo la meua llengua sabent-la fràgil i vulnerable, conscient que és un tresor que preservem només nosaltres, i que som pocs. Això ens responsabilitza a tots de ser-ne uns dignes portadors i, sobretot, uns excel·lents transmissors. Conscient del valor d'aquest tresor, jo no hi penso renunciar per res del món. Però no només ho faig per això. A mi m'encanta el català i la seva riquesa inabastable. Quan escric lletres de cançons m'agrada jugar-hi, descobrir-li secrets, peculiaritats i detalls inadvertits, és una llengua que m'apassiona i que, a més a més, quan està ben cantada, és una de les més boniques que es poden escoltar.

L'alcalde Josep Salom imposa la banda a la nova roseraire major (Foto Pla – Arxiu Municipal)

La roseraire i el traginer major, Alba Jané i Àlex Villaitodo, ballant a la Plaça el dilluns de l'Aplec (Foto Pla – Arxiu Municipal)